

телни действия и въ тяхното одухотворяване е най-голямата ѝ хубостъ. Собствено — това е насладата отъ самия копнежъ — не отъ достигането му. Душата на поета се топи, че се слива

съ великата копнѣща душа
на майката природа.

(Другитѣ две строфи сж затъмнени и обременени съ сжждения въ маниеренъ стилъ, отрупанъ съ парадокси).

Въ „Зовъ“, както отбелязахме, нощта не е само декоръ на смъртта, а и нейна съучастница.

Визионерското въображение на поета се долавя не само въ картинитѣ на градушката, бурята и смъртта, но и въ чисто условнитѣ, символични изображения, като тия въ „Безъ пжтъ“, „Угасна слънце“, „Сфинксъ“, „Ледена стена“, „Нирвана“. (Натегнати, премного ярки сж „демоничнитѣ“ картини въ „Пѣсень на пѣсеньта ми“ и „Демонъ“).

ИЗРАЗЪ

Новото у Яворова се долавя най-силно въ поетическия му стилъ — Това е стилътъ на душевната треска и дисхармония, на ударната мощъ, на кинаматографическата яркостъ и бързина. Елиптиченъ, телеграфенъ стилъ — истински *style moderne*.

Той е преди всичко синтетиченъ — свързва, а не разлага: „Зракътъ млади росенъ лѣй брилянтъ съ лза“, казва той, като предпочита за опредѣление сжществителното (брилянтъ) предъ прилагателното или предъ сравнението (сълза като брилянтъ), сжщо: устни